

PROLOG

1987

24 meter høyt og 12 meter bredt. Magnoliatreet var kjent for sin voldsomme vekst i vår del av Sør-Carolina, midt i den hjerteformede delstatens smørøye. Den praktfulle madamen kunne fort slå seg ned i en hage om man ikke passet på. Eierne måtte sørge for konstant beskjæring hvis ikke hele hagen skulle bli oversvømt av disse sørstatsskjønnhetene.

Men det selvbergende treet var en ryddig gjest. Kasserte greiner og løv lå skjult under falden hennes inntil de gradvis vendte tilbake til den samme jorden som hadde gitt dem liv.

Hele byen vår var pyntet med magnoliatrær, i motsetning til de fleste nabobyene, som hadde begynt å plante pæretrær av typen Bradford, som om det var det neste store. Våre trær hadde innebygget lagerplass, for svingende, og Moder Jord var ikke den eneste som benyttet seg av disse unike gjemmestedene. Videregående elever var ikke like utspekulerte som de innbilte seg, der de gjemte sigarettene sine under de to tykkfalne tvillingene ved busstasjonen, så de kunne snike til seg en pinne i friminuttene. Truett Memorial Library tillot ikke mat eller drikke innenfor dørene, så de fleste brukte greinene til et magnoliatre ved siden av bygningen til å henge fra seg handleposer, eller de satte fra seg koppene sine under treet i den hensikt å hente dem senere på vei ut. Du visste aldri hva du ville finne under et av disse trærne: dagbøker, kjærlighetsbrev, en bortkommen baseball ...

Den mest famøse oppdagelsen må ha vært beinrestene etter en tenåring som hadde rømt hjemmefra, og kniven som ble brukt til å kutte henne opp. Som om ikke det var fælt nok i seg selv, ble levningene hennes funnet under et digert magnoliatre på plenen foran tinghuset der

rettssaken var blitt holdt og avsluttet mange år tidligere. En uskyldig mann var blitt sendt i fengsel.

Men folka i Magnolia likte ikke å snakke om det. Nei, de foretrakk å holde slike ting i det skjulte og heller vise fram alt det positive den lille byen hadde å by på. Som det faktum at borgermesteren vår hadde en direkte kobling til Kennedy-familien – sønn av en tremenning – noe som ga ham og familien status som byens kongelige. Og så var det den andre familien som var i slekt med folka som lagde Duke's majones borte i Greenville. De har selvsagt også kongelig status i byen vår. Det er faktisk den beste majonesen, så det er ikke noe å si på det.

Byen likte også å skryte av det aktive menighetslivet. Med en kirke på hvert hjørne er det ikke rart det alltid var mye å kakle om. Det var First Baptist i Magnolia, First Presbyterian, First Methodist ... veldig mange «første».

Og akkurat som med den rotete mordsaken, likte ikke Magnolia å snakke om David Foster og menigheten hans ute på Nolia-gården. Selv om det ikke var det offisielle navnet på den lille landsbykirka til faren min, refererte folk til den som Magnolia's First Riffraff. Pappa sa at de kunne kalle kirka hva de ville. Han lot seg aldri plage av folk som slengte med leppa. Nei, han hadde langt større ting å bakse med enn landsbysladder.

Kapellet besto av kun ett rom og hadde plass til i overkant tretti mennesker. Det ble bygd sent på 1800-tallet av oldefaren min, som også var bonde med draging mot forkynnergjerningen. Livet som gårdbruker åpnet ikke for mye fritid, så han bygde kapellet som et gudstjenestested for dagarbeidere og sin egen familie. Faren min var tredje generasjons pastor i denne kirka. Phoenix sa det minnet ham om skolebygningen i *Det lille huset på prærien*, og fikk nesten overtalt mamma til å undervise oss der i stedet for å sende oss på offentlig skole. Men hun ville at vi skulle se mer enn bare gården, så det ble det aldri noe av.

Idet pianoet våknet til liv, rettet jeg meg opp og lot blikket gli over de korte benkeradene. Den rufsete forsamlingen representerte så å si alle slags tenkelige folk:

Ei spåkone som ble beskyldt for å være heksedoktor.

En tidligere straffedømt med glassøye.

En troende ateist med polsk aksent.

Eieren av byens begravelsesbyrå, hvis seksuelle orientering var et åpent spørsmål.

Byens tøyte med forkjærlighet for blå øyenskygge.

En fattig småbrukerfamilie med altfor mange unger.

En sprø fyr som ledet dem.

Akkurat nå var omtalte sprø fyr i ferd med å ta helt av på det ustemte pianoet, som om han var selveste Jerry Lee Lewis. Skuldrene ristet og lange bein trampet takten, mens han sang av full hals en jazz versjon av «Hvilken venn vi har i Jesus». Han hadde menigheten i sin hule hånd.

Alle, unntatt meg.

Jeg var immun mot de karismatiske triksene hans, og vendte i stedet oppmerksomheten mot magnoliakransen som hang på bjelken over alteret. Solstråler smatt gjennom glisne vindusskodder og ble reflektert i voksglatte blader. Det ga i det minste det slitte plankegulvet og den avskallede hvitmalingen et skinn av hensikt, som om vi hadde gått for en shabby chic stil. Kransen var et av Charlottes påfunn. Jeg knep iblant søsteren min i å stirre på det gigantiske monsteret med et bredt smil i det unge ansiktet. Jeg kikket meg til siden og så henne slik nå, innkapslet i en verden av lykkelige tanker, nesten stikk motsatt av min. I stedet for å betrakte kransen som dekor, klarte jeg ikke la være å knytte den til et dårlig minne. Vinkeljernet som holdt bjelken sammen var knapt synlig, men øynene mine var ikke avhengige av et glimt av slitt metall for å vite at den var der og holdt mer enn vekten av den brukne bjelken oppe.

Bevisstheten om det som skjulte seg like for øynene på oss, fikk meg til å flytte blikket over på et hode fullt av lyse krøller, klippet i respektabel lengde og pen fasong. Det ga meg lyst til å rufse i krøllene helt til de lignet på den ustyrlige, bedre tiden vi hadde hatt sammen. Borgermesterens sønn var den eneste i dette lille kirkerommet som ble ansett som normal, men det at han var her blant oss utskudd, sittende to rader foran meg som om han eide stedet, gjorde ham til den rareste av oss alle.

Før jeg rakk å trekke til meg blikket, kikket han over skulderen og tok meg på fersken i å stirre. I stedet for å gi meg det typiske skjeve

gliset med smilehull, rynket Vance Archer Cumberland pannen. Det alltid tilstedeværende glimtet i de gressgrønne øynene hans manglet.

Jeg ristet på hodet og skulde advarende. *Ikke i dag*. Han ristet også på hodet, men resignert. Han var for kjekk til å se så trist ut, og jeg ønsket å leve i en verden der jeg hadde lov til å gjøre ham glad, men tristheten hans var ene og alene min feil. Det spilte ingen rolle lenger. Det var ingen vits i å kaste bort hans eller min tid på noe som aldri kunne skje.

Jeg brøt ikke blikkontakten før et blaff av varm rosa landet i øyekroken min. Charlotte hadde begynt å svinge med beina i en hastighet som ville sende henne seilende ned fra benken om hun holdt det gående. Hun var fremdeles liten, men i en alder av tretten ville det sannsynligvis snart forandre seg. Den uunngåelige vekstperioden som kom med puberteten, om den lignet på det jeg hadde vært gjennom.

«Sitt stille», mumlet jeg ut av munnviken og dultet min Birkenstock borti sandalen hennes.

Charlotte fnøs, men gjorde som hun fikk beskjed om, og sluttet å dingle med beina. Så begynte hun å leke med den mørke fletta si. Søsteren min var den rake motsetning av meg. Hun var fin, elsket kjoler og tåpelige sko som ikke var gode for noe annet enn å gi deg vannblemer. I dag hadde hun kombinert de forseggjorte plastsandalene med en blomstret solkjole.

Jeg hadde blitt kalt «guttejente» så lenge jeg kunne huske. Jeg hatet kjoler og valgte sko etter hva som var praktisk. Dagens søndagsantrekk var kordfløyelsbukser med sleng som jeg hadde lånt fra mammas del av klesskapet, og en hvit T-skjorte med V-hals som jeg hadde lånt fra pappas side. Penere kledd enn det gikk jeg aldri. Charlotte likte å erte meg med å si at jeg hang fast i 70-tallet, men hun ante virkelig ikke hvor hardt jeg hang fast, og at jeg ville gjort hva som helst for å kunne dra tilbake til den tiden.

Du ville kanskje trodd at vi sto hverandre nærmere, som de eneste to jentene i en søskenflokk på sju. Kanskje hvis det ikke hadde vært for aldersforskjellen på seks år, eller om jeg hadde vært mer medgjørlig ...

Pixy dultet borti beinet mitt, snøftet og la seg ned igjen på det slitte furugulvet ved føttene mine. Jordlukten hennes blandet seg med si-tronoljen jeg hadde brukt dagen før til å vaske benkene med. Jeg flyttet

meg for å gi henne litt mer plass, med det resultat at hun bare vrikket seg etter, helt til hun hadde spist opp tomrommet mellom oss og igjen kunne legge seg tett inntil foten min. Pixy hadde en del å stri med. En identitetskrise. Hun trodde hun var en puddel på to kilo. Men det var hun ikke. Pixy var en 16 kilos gris med ølmage.

Siden byen anså oss som utskudd, hendte det ofte at folk satte fra seg dyr i nærheten av den 3500 mål store tomte som tilhørte gården vår. Jeg hadde funnet Pixy fastbundet til en postkasse for noen år siden. En annen gang oppdaget vi en geitebukk som hadde vandret helt opp til huset og sto og tygget på gelenderet en morgen. Vi kalte ham Woody, av åpenbare grunner.

Dyr var ikke den eneste overraskelsen folk etterlot seg. En gang fant vi en stjålet bil på vestjordet. Da ringte pappa politiet. Han burde ha ringt dem angående en annen overraskelse også, men valgte å ordne det på sin egen unike Dave Foster-måte.

Gjestehuset borte på den vestlige delen av gården var åpent for alle som trengte et sted å bo en liten stund. En vår fant et indianerektepar fra lumbee-stammen veien til Nolia-gården. Noen var ikke så glade for det, spesielt voksne menn som trasker rundt i spøkelsesdrakt, så derfor dukket det opp et kors på jordet, og korset ble påtent. Pappa løp stormende inn i huset, og vi regnet med at han ville komme ut igjen med hagla. I stedet hadde han med seg en pose med marshmallows og provisoriske grillspyd lagd av kleshengere.

Mens idiotene i hvite kapper og spisse hatter så på, grillet vi marshmallows og sang «Det eldgamle kors».

Anføreren deres anklaget pappa for blasfemi, men det parerte han med en selvsikkerhet som kledde Dave Foster bedre enn olaskjorta. Mamma sa at den skjorta gjorde henne dåneferdig, så da vet du hvor landet ligger.

Pappa rettet en finger mot det flammende korset. «Nei. Blasfemi er at dere tenner på dette symbolet på forsakelse og frihet og kjærlighet for *alle* mennesker. Hva med å legge til side disse uoverensstemmelsene? Dere er mer enn gjerne velkommen til å ta av dere hettene og nyte en marshmallow med oss.»

Siden de ikke hadde lyktes med å skremme bort gjestene våre, lusket

Klanan sin vei i natter mørket. De plaget oss aldri mer med hatet sitt. Jeg spurte pappa hvorfor han ikke hadde tatt igjen eller skreket eller noe, for jeg syntes de fortjente det mer enn en invitasjon til å spise marshmallows. Svaret hans festet seg:

«Å bekjempe hat med hat vil bare skape mer hat.»

«Yii-haa, Herren er jammen god!»

Jeg ble revet ut av tankene mine og så at pappa hadde forlatt pianoet og nå tårnet bak den lille talerstolen.

Mannen var en kjempe, med skuldre brede som en låvedør og 1,95 høy. Det buskete sorte skjegget og det matchende fyldige håret hadde gitt ham tilnavnet Paul Bunyan. Jeg var hans trofaste hjelper, alltid ved hans side. Da jeg var yngre, var det for å kunne sole meg i glansen hans, men nå da jeg var eldre, var det for å holde et øye med ham i tilfelle skyggene tok overhånd.

Den legendariske Paul Bunyan hadde alltid følge med den store, blå oxen sin. Derfor ble jeg ikke fornærmet, som pappas ufravikelige følgesvenn, av å bli belemret med kallenavnet Oksa. Den 1,78 cm lange kroppen min var ganske muskuløs, og det var ingen hemmelighet at jeg var like viljesterk som en okse, til og med en oppdiktet en.

Et sus av *amen* og *takk* og *lov* hørtes idet pappa tørket noen tårer. Han gråt bare når han var glad, men jeg hadde ikke noe jeg skulle ha sagt, for mine tårer hadde forlatt meg for lenge siden, i gode eller onde dager. Jeg hadde gått så langt som til å gjemme meg på tobakklageret for å klype meg så hardt i armen at jeg fikk blåmerke, bare for å se om det kom tårer, men ingenting. De var borte. Som så mye annet i livet mitt.

«Ånden ber oss om å vitne!» runget pappas stemme i det lille rommet. Vindusrutene klirret av entusiasmen hans idet den lille forsamlingen samtykket med egne rop.

Phoenix stønnet fra benken bak meg, der han satt med Boston og Raleigh. «Vi kommer til å være her i en *evighet*.»

Jeg ga ham et blick over skulderen og hysjet. Han var bare to år yngre enn meg, og selv om han likte å late som han var stor og tøff, som oftest i kjeften, viste broren min meg respekt ved å lukke munnen.

Talen begynte i Første Mosebok, hoppet fram til Filipperbrevet, gikk

på kryss og tvers gjennom evangeliene og spolte tilbake til Jesaja. Etter en time var pappa gjennomvåt av svette, og olaskjorta viste klart hvilken innsats han hadde lagt for dagen. Da hørtes murring fra de yngre tvillingene til venstre for meg. De var bare seks, så jeg var imponert over at begge fortsatt var våkne.

Knox trakk meg i ermet. «Jeg er sulten, Oksa.»

Jeg kikket ned på ham. Den fregnede nesa var rynkete, og munnen tilstrekkelig åpen til at jeg kunne se tomrommet etter en manglende fortann. Han var helt identisk med Nash, med store blå øyne og en såte mørkebrunt hår. De hadde til og med mista de samme tennene. Jeg var kommet forberedt, så jeg trakk opp en pakke kjeks fra lomma, noe som vekket Pixy fra luren hennes lenge nok til at hun fikk snappet en. Heldigvis lot hun resten være igjen til guttene.

Nå gikk pappa over fra å forkynne til å synge, en sømløs overgang, før han fortsatte med talen. Ikke misforstå – han var fabelaktig og kunne holde oppmerksomheten til hvem som helst når han var klar i hodet. Men det begynte å bli lenge mellom hver gang nå.

Hvordan kom vi hit? Finnes det en vei bort herfra?

De spørsmålene plaget meg mer og mer om dagen, med situasjonen på vei ut av kontroll. Jeg skulle ønske vi kunne bla tilbake til en enklere, lykkeligere tid:

Kvelder der vi plasket i kulpen som lå rett gjennom skogholtet på baksiden av gården. Med månen og stjernene som eneste lys ble hele opplevelsen enda mer spennende, som om vi gjorde noe ulovlig.

Granatangrep med tobakksormer så vi ble dekket med neongrønn gugge og måtte ta en ny svømmetur.

Late søndagsettermiddager på terrassen mens vi byttet på å sveive på iskremmaskinen. Vi lagde nemlig verdens beste ferskenis.

En av mammas latterkuler som ikke ga seg før hele Foster-familien var smittet. Vi lo helt til tykke tårer trillet nedover ansiktene våre, og det verket i magen. Den eneste kuren som hjalp, var litt av den nevnte ferskenisen eller en pakke med små Hostess-kaker, som mamma alltid stakk til oss når vi satt i barnevogna i matbutikken.

Sett gjennom barndommens linse av uskyld, var disse lykkeligere dagene perfektjon. Dessverre hadde de en utløpsdato, akkurat som ka-

kene. Lykken ble tørr, og etter det ble ingenting behagelig. Men akkurat som du må spise utgåtte kaker hvis du ikke har annen mat, hadde vi ikke annet valg enn å svelge det som livet kastet i vår vei.

Kapittel 1

SPÅKVINNEN

Oktober 1980

Edith Foster var selve prototypen på en hippie. De gyllenbrune øynene hennes var glassaktige mesteparten av tiden, men hun var aldri høy på noe annet enn livet. Hun var en livlig sjel som ikke brydde seg om at et nytt tiår var kommet, et tiår som var fast bestemt på å være mer. Alt skulle være større og lysere. Ikke mamma. Niks. Hun delte fortsatt det lange, lyse håret sitt på midten, og takket nei til trenden med et tykt lag av sminke og lang lugg. Hun satte alltid på radiokanalen som spilte sanger fra 60- og 70-tallet, i stedet for hiphopen og new wave-tonene som var i ferd med å innta eteren.

Hun og pappa sa at jeg var som snytt ut av nesa på henne, minus mammas drømmende uttrykk og tilfredse smil. Ved inngangen til tenårene var mitt eneste ansiktsuttrykk en vaksom geip. Jeg var midt i en utilslørt furt da hun åpnet munnen og snakket med sin lette, lune stemme glasert med humor. Hun satt i senga hun delte med pappa, og så ut som en blomsterdronning der hun rettet på tusenfryden som Charlotte hadde gitt henne tidligere, nå sirlig plassert bak øret.

«Austin, det er en vakker overgangsrite som kvinne.» Mamma la hånden rundt håndleddet mitt og prøvde å trekke meg inn i en samtale jeg ikke ønsket å delta i. Blikket mitt falt på humørringen på pekefingeren hennes, og jeg så at steinen var blå. Den var alltid blå. Jeg husker at jeg en gang ertet henne med å si at ringen var lureri, at den alltid viste blått. Da insisterte hun på at jeg skulle ta den på meg. Da jeg gjorde det, ble ringen straks svart som kull.

«Mamma –»

«Det er kroppens naturlige prosess når den forbereder seg på å –»

«Mamma!» Jeg prøvde å trekke meg bort fra henne uten å lykkes.

«Jeg mener det. Du vil slå ut i blomst når som helst –»

«Hvorfor må vi snakke om noe som ikke engang har skjedd ennå?»

«Så du er forberedt.» Hun slapp endelig taket og skiftet stilling i senga, i redet sitt under en haug med myke dyner og puter. Det så ut som om senga var i ferd med å svelge henne, bortsett fra den digre ballen av en mage.

«Vær så snill, mamma. Det er bare så ekkelt.» Jeg grøsset med skuldrene.

Hun fniste. Mitt ubehag ga henne altfor stor fornøyelse. «Jeg gleder meg sånn til å se deg få egne småtasser. Du vet de sier at barna dine blir ti ganger verre enn du selv var som barn?»

Jeg snøftet i avsky idet blikket gled over toppen av kommoden. Der sto det nok billedrammer til å lage et skred hvis noen trampet for hardt forbi det. «Vel, jeg skal ikke få noen småtasser, så du trenger ikke bekymre deg.» Jeg kikket raskt bort på henne akkurat tidsnok til å se smilet hennes falme en smule.

«Hvorfor ikke?»

Jeg viftet i retning av bildene, bevis på min beslutning. «Du har fått nok for oss begge.» Jeg rettet en finger mot den enorme magen som inneholdt baby nummer seks og sju. «Og du fortsetter å presse dem ut hver gang jeg snur ryggen til. Alvorlig talt, du og pappa burde ta på alvor rådet om å styre driftene, det dere ga meg i samtalen om fuglene og biene. På tide å ta det litt roligere, frue.»

Nå kom smilet tilbake i fullt monn, og hun slapp løs en rungende latterkule. Med begge hender på magen klarte hun å presse fram: «Hvis du fortsetter å underholde meg på denne måten, vil disse to melde sin ankomst lenge før vi venter dem.»

«Bare to uker igjen. De må være nesten klare uansett.»

«Jeg er i hvert fall klar for å komme meg ut av denne senga.» Hun la seg over på siden, men grimasen hennes avslørte hvor vondt hun hadde det.

Da legen ga mamma diagnosen preeklampsi – et ord jeg aldri hadde hørt før – syklet jeg inn til byen og fikk frøken Jones på biblioteket til å

hjelpe meg med å finne en bok om det. Jeg endte opp med en om graviditet som dekket alt fra unnfangelse til fødsel med komplikasjoner. Jeg leste den fra perm til perm og lærte ting jeg skulle ønske jeg aldri hadde fått vite. Jeg visste også at det var fullstendig viswas å kalle den naturlige prosessen «vakker». Ingenting med det var søtt og behagelig. Mamma kunne polere griseriet og strø blomster og vakre ord over det dagen lang, men jeg nektet å la meg lure.

«Du kommer til å ombestemme deg.» Hun dro det lange håret som rakk henne til livet, med en farge som fikk meg til å tenke på sand og solskinn, over skulderen og begynte å flette det. De eneste gangene jeg hadde sett henne med håret på noen annen måte enn hengende løst og fritt, var når hun sydde tobakksblader eller lagde mat. Det virket som siste stadium av svangerskapet var et av disse unntakstilfellene. «Du kommer til å få minst tre egne barn en dag.»

«Hva? Er du spåkvinne eller noe?» Jeg himlet med øynene.

«Nei da, lille frekkas. Men jeg hørte at det er en på tivoliet. Kanskje du skulle ta en tur innom henne. Høre hva hun har å si?» Mamma fniste. Det var hun som var frekkasen av oss to.

Jeg reiste meg så sengerammen i messing knirket, og tok opp en konvolutt fra baklomma. «Denne kom i dag.» Mamma tok den og åpnet det jeg allerede visste var et kart, og begynte å brette det ut. «Det er Tennessee!»

Jeg tittet over kanten av det digre rektangelet hun holdt med begge armene utstrakt. «Har du tenkt på noen reservenavn i tilfelle du tar feil, som forrige gang?»

Mamma hadde vært så sikker på at det forrige tvillingparet var jenter, at hun hadde sirklet inn byene Charlotte og Elizabeth på kartet over Nord-Carolina. Vel, Elizabeth ankom tre minutter etter Charlotte og fikk alle til å gispe da hun temmelig tydelig var en han. Den stakkars gutten gikk en uke uten navn, helt til mamma bestemte seg for Raleigh. Det er ganske morsomt, men vi får ikke lov til å erte ham for det. Mamma sa det kunne gi ham identitetsproblemer. Han hadde store ører, men det forbød hun oss ikke å erte ham for, så sånn er det.

Mamma gryntet, strakte seg mot nattbordet og hentet ut en penn fra

den lille skuffen. «Disse to er gutter. Jeg tror de kommer til å være eneggede. Det vil ikke bli noen overraskelser med Nashville og Knoxville.» Jeg var ikke like sikker. Vi fikk tross alt en av hver forrige gang, da hun sa det ville bli to jenter.

Hun beit seg i leppa mens hun tegnet to sirlige sirkler rundt bynavnene, og jeg beit meg i tunga for ikke å protestere mot de grufulle navnevalgene.

Edith Foster var ikke bare hippie, men også en stuegris med en merkelig reisetrang som aldri tok henne lenger enn til biblioteket. Hun hadde en diger samling av kart og National Geographic-blader, men hadde aldri satt sin fot utenfor Sør-Carolina. Og av en eller annen merkelig grunn hadde hun bestemt seg for å oppkalle oss alle etter en by hun fattet interesse for.

Rabalder fra første etasje trengte gjennom golvplankene og minnet meg om at jeg hadde andre ting å gjøre enn å prate med mamma. Men tid alene med henne var praktisk talt ikke-eksisterende, og jeg nøt egoistisk hvert sekund jeg fikk henne for meg selv.

Det hadde tatt på å bære fram to tvillingpar etter hverandre, men du verden som den kvinnen elsket å være mor. Hun forgudet oss og visste instinktivt hva vi trengte. Boston trengte mange klemmer og et lyttende øre. Phoenix trengte en strengere tilnærming, og mamma skjønte fort at hun ikke skulle dulle med ham på grunn av handikappet hans, eller la ham slippe unna med den store kjeften sin. Meg tullet hun med og ertet ganske mye, for hun visste at jeg var for alvorlig og trengte å senke skuldrene. Charlotte og Raleigh skulle snart miste babytronen, en ettertraktet posisjon de hadde hatt for seg selv de siste sju årene, noe som hadde gjort dem fryktelig bortskjemt. Jeg lurte på hvordan hun planla å gjøre det, men jeg visste at hun ville klare det. Hun dullet jo med pappa også, for svingende, og han var en voksen mann.

Jeg hadde definitivt ikke arvet mammas morsinstinkt. Tanken på å få barn interesserte meg omtrent like mye som å få trukket en tann eller å snakke om mensen – og begge deler gjorde meg kvalm. Jeg ville mye heller være ute og pløye et jorde eller sitte ved middagsbordet med pappa og studere det årlige tidsskriftet *Farmer's Almanac*, med sine langtidsvarsler og artikler om alle slags jordbruksrelaterte godbiter.

«Jeg skulle ønske du kunne bli med», mumlet jeg da jeg hørte tunge fottrinn i trappa.

Mamma gliste over toppen av kartet. «Jeg også. Jeg tipper de tivoliarbeiderne kommer fra hele landet, om ikke fra hele verden.» Blikket ble drømmende igjen. «Husk å spørre noen av dem hvor de kommer fra.» Det var enda en av hennes små eiendommeligheter. Hver gang hun møtte noen hun ikke kjente, startet hun alltid med å spørre hvor personen kom fra.

«Greit ...» Jeg børstet håret bort fra ansiktet og sukket. «Er du sikker på at jeg må passe på tvillingene i kveld?»

«Jepp. Faren din trenger litt Boston-tid. Det får ham alltid i godt humør. Kan du være så snill, for min skyld?»

Jeg hadde lyst til å spørre hva i all verden pappa hadde å være nedtrykt for. Det var mamma som fortjente å ha det litt moro. Men jeg holdt det for meg selv, akkurat som hva jeg mente om de rare navnevalgene, og mumlet bare: «Ja, mamma.» De tunge skrittene gled over i en rask dunkelyd, et tegn på at den som var på vei ned trappa, nå kom seilende nedover på rumpa. «Uff. Jeg får vel gå og hjelpe pappa.» Men før jeg hadde rukket å bevege meg bort, tok mamma hånden min i sin.

«Lille venn, jeg vet at du ikke liker å snakke om visse ting, men det er viktig at du er forberedt. Jeg har samlet sånt som du vil trenge. Det ligger oppå lintøyskapet.»

Jeg visste at hun bare ville det beste for meg, så jeg valgte å droppe surmulingen og være hyggelig til en forandring: «Tusen takk.» Jeg kysset henne på kinnet og kom meg til døra, der jeg stanset et øyeblikk for å gi henne et siste stikk: «Du må love at disse to babyene er de to siste!»

Hun gned seg på magen og smilte. «Det kan jeg nok ikke love.» Så rakte hun tunge til meg.

Jeg rakte tunge tilbake før jeg hastet ned trappa for å hjelpe til med å gjete de ville dyra. De var i alderen fjorten til sju. Én var psykisk trengende og en annen hadde fysiske utfordringer, så jeg hadde hendene fulle. Phoenix satte seg foran i pickupen med pappa og tvillingene, mens Boss og jeg hoppet oppi lasteplanet. Det var en varm høstkveld, og selv om Boss likte å bable masse tull, var det mye fredeligere her enn å sitte i førerhuset.

Da pappa svingte inn på tivoliområdet, var luften fylt av melodios musikk fra karusellen, like sukkersøt som duften av sukkerspinn og karamelliserte epler. Duften kom med vinden, sammen med lyden av frydefulle hvin fra berg-og-dal-banen. For hvert stup hørtes et brøl fra passasjerene, bølge på bølge som bekreftet at den greia hadde én nedoverbakke for mye for meg.

Selv om jeg hadde klagd til mamma tidligere, så jeg fram til å gjøre noe annet enn den vanlige rutinen på gården, ting som å mate den lille høneflokken og andre smådyr før jeg hoppet på skolebussen, en kjedelig skoledag, plikter etter skolen, passe på at de andre gjorde leksene sine og sine egne oppgaver, hjelpe til med middagslagingen og deretter rutinen med kveldsbadingen. Med mamma sengeliggende følte jeg meg mer som en fangevokter enn som en gryende tenåringsjente.

Ved billetthuset delte pappa ut sjetonger til attraksjoner og leker, pluss tre dollar til hver. «Det burde være nok til en brus og minst to munngodt. Jeg tar noen turer med Boss, så bare kom og finn meg hvis dere bruker opp pengene, Oksa. Hvis dere oppfører dere skikkelig, skal dere få lov til å velge en suvenir hver før vi drar hjem.» Han ga meg noen flere sedler. «Moren din sa at du hadde lyst til å ta med deg tvillingene på noen turer?»

Hadde lyst til var kanskje ikke det riktige uttrykket, men jeg nikket likevel. «Ja, sir.» Selv om 14 år gamle Boston hadde en hjerne på nivå med en fireåring, var han høy og eventyrlysten nok til å prøve alt. Jeg ville mye heller hatt ansvar for ham.

«Er du klar, Stump? Du kan godt henge deg på oss to.» Pappa pekte på Boston med tommelen.

«Det går bra. Jeg skal prøve å vinne en gullfisk. Det krever konsentrasjon, og dere kommer bare til å forstyrre meg.» Phoenix snudde seg, haltet i retning av spillene og forsvant fort i mengden.

«Møt oss her om to timer, da», ropte pappa. Ordene hans spratt bortover hodene på alle folka i håp om å nå en målbevisst gutt ute på gullfiskoppdrag.

«Ja, sir!» Stemmen til Phoenix klarte på et eller annet vis å finne veien tilbake til oss, selv om han var ute av syne.

Phoenix hadde mer liv og pepp enn noen andre jeg kjente. Han

burde vært født med rødt hår, men han var like mørkhåret som resten av søskenflokken. Alle lignet på pappa, med ulike nyanser av brunt hår og blå øyne. En ulykke i treårsalderen, da han snublet mens han løp etter traktoren, gjorde at Phoenix manglet det ene beinet. Høyrebeinet hadde satt seg fast i skålharven før pappa merket fallet. Etter mange måneder med inngrep og rehabilitering kom Phoenix tilbake uten bein fra kneet og ned, og med en nyvunnet kynisk holdning, selv i en så ung alder. Nå, som elleveåring, smilte han mest for seg selv og ble mer og mer kranglevoren om alt mulig.

Boston var raskt ute med å fortelle Phoenix at han lignet på en sjørøver og ga ham kallenavnet Stump. Ingen, ikke engang den nylig umedgjørliche broren vår, våget å si imot the Boss, som pappa hadde døpt ham, etter Bostons favorittsanger Bruce Springsteen. Derfor holdt navnet Stump langt bedre enn den første protesen han hinket rundt på. Heldigvis fant legene til slutt noe som fungerte godt, med økonomisk hjelp fra en rik familie i byen.

«Vi vil kjøre karusell», sa Charlotte på vegne av seg selv og Raleigh, som vanlig.

Jeg så bort på lillebroren min. Han nikket ivrig. «Da blir det karusellen.» Jeg tok en i hver hånd og bega meg gjennom mengden, for å begynne min kveld på tivoli samme sted som de fleste andre småtassene og mødrene deres.

Etter å ha kjørt karusellen to ganger tok vi en pause og så på radiobilene. Hver gang en bil krasjet inn i en annen, fikk det tvillingene til å gispe og le. I begivenhetenes sentrum var borgermesterens sønn Vance Cumberland. Han dundret inn i de andre bilene mens Malorie Fitzgerald i passasjersetet klamret seg til armen hans. Faren hennes eide det ene av to advokatkontorer i Magnolia, og var også i slekt med produsentene av Duke's majones, så Vance og Malorie hadde selvsagt vært forlovet i byens øyne lenge før de kunne krabbe. Jeg skjønnte det ikke. En politisk familie som forenet krefter med et mat-imperium? Nei. Hva med Duke's majones og folka som lagde Merita-brødet, ferdig oppskåret og vitaminrikt? Tilsett en tomatbonde. Det ville vært en himmelsk forening.

Selv om Vance gikk i klassen over meg, visste jeg mer om ham enn

om noen gutt på trinnet mitt, og det var Malories feil. Hun og jeg gikk i samme klasse. Med etternavn som begynte på samme bokstav, var vi nødt til å ha skap ved siden av hverandre. Vel, la meg heller si *dømt* til, for jeg hadde allerede fått nok av alt som hadde med Vance Cumberland å gjøre. Det var Vance meg her og Vance meg der.

Vance var nettopp blitt Eagle, den høyeste graden i speideren.

Vance var den beste førstebasespilleren i hele landet.

Vance arbeidet frivillig på suppekjøkkenet for hjemløse.

Vance, Vance, Vance ... Bla, bla, bla ...

Malorie hvinte og dro Vance lekent i armen da han traff to andre biler front-mot-front. Jeg himlet med øynene og begynte å leie tvillingene bort fra det irriterende perfekte paret, i retning av matbodene.

Tiden gikk fort. Jeg hjalp tvillingene på og av alle småbarns-attraksjonene, kjøpte mer godteri og deretter popkorn for å motvirke sukkeret. Vi delte en drue-slush mens jeg i smug så på klassekameratene mine som løp bekymringsløst rundt fra den ene ville attraksjonen til den neste. Ringkastingen ble kveldens høydepunkt for meg; jeg brukte resten av pengene våre til å få ringene rundt tre av de superhøye brusflaskene med krum hals.

Etter to timer var tvillingene slitne og grinete, ryggen min verket etter å ha slept rundt på tre enorme brusflasker, og Phoenix var ingen steder å se. Da han ikke møtte opp ved billettboden som avtalt, ledet pappa oss i en leteaksjon til alle guttens favorittsteder. Da det ikke ga noen resultater, fulgte vi ham til utkanten av tivoliet, der spøkelseshuset, speillabyrinten og andre rariteter var satt opp. Det var mørkere i det området også, bortsett fra én attraksjon.

Et glitrende lilla telt med en million blinkende lys lokket på oss som møll mot flammen. To klaffer var rullet til side og avslørte et rundt bord i svart fløyel med en krystallkule midt på. Gløden den avga fanget blikket mitt først, men så oppdaget jeg de to som satt ved bordet. Helt ordinære Stump satt i en stol rett overfor en blendende spåkvinne.

«Se, pappa.» Jeg pekte. «Stump er i teltet til spåkona.»

«Den gutten», mumlet han mens han førte gruppa bort til bordet der Stump satt i dyp samtale med kvinnen. «Hva i alle dager driver du med, Stump?» Pappa nikket til spåkona, som var drapert i glitrende

gevanter og iført et fantastisk hodetørkle med perler som jeg gledet meg til å fortelle mamma om. «Jeg beklager hvis sønnen min har plaget deg, frue. Hvor mye skylder jeg?» Han begynte å finne fram lommeboka.

«Ganske mye», sa Stump. «Jeg vil at Foxy skal være suveniren min. Jeg skal ikke engang være sint mer for at jeg ikke vant en fisk så lenge jeg kan få henne.»

Alle så på den forbløffende kvinnen. Det mørke ansiktet hennes glødet i de blinkende lysene og den selvlysende sminken, men uttrykket forble nøytralt. Vinden gjorde et kast, tok med seg duften av popkorn og jord og innhyllet oss i en virvel av eksotiske krydder. Det var eksotisk og nytt sammenlignet med det enkle bondelivet vi var vant til, så jeg visste at det var en del av denne kvinnen, like mye som silkestoffet som var viklet rundt hodet hennes.

Pappa unnskyldte seg igjen før han ga Stump et strengt blikk. «Sønn, en suvenir er de flaskene Oksa har, eller et kosedyr eller noe. Ikke et menneske. Bare å si noe sånt er veldig uhøflig. Du må be –» Pappa så på skiltet som sto lent inntil bordet – «fru Deveraux om unnskyldning.»

Spåkvinnen viftet avvergende med hånden. «Phoenix har oppført seg eksemplarisk. Og kall meg Foxy, er du snill.» Stemmen var hypnotisk, med en annen uttale enn vår Carolina-aksent. Den var dyp med en selvsikker autoritet, men likevel feminin nok til å være besnærende og innbydende. Jeg lurte på om det var en del av forestillingen. Tvillingene virket like trollbundet som resten av oss og tok flere steg for å komme nærmere henne.

«Dave Foster.» Pappa rakte fram hånden, og hun trykket den.

«Du er jammen en pen svart kvinne», kommenterte Boss med et stort glis.

«Takk skal du ha, unge mann.» Foxy krummet leppene i et lite smil.

«Boss!» Pappa skubbet ham i skulderen. «Han mente ikke noe galt med det, fru Foxy. Bevaremegvel. Du tror sikkert at jeg oppfostrer en skokk med hedninger uten manerer.»

«Nei, jeg tror du oppfostrer barn som snakker sant. Jeg er svart. Og kvinne. Og min Jinx sier også at jeg er vakker.» Foxy la diskret en bunke med kort i en treeske idet Boston strakte seg ut etter dem. Hun rakte

ham et perlekjede, og da glemte han straks kortene. Vi andre fikk også perlekjeder. «Phoenix prøvde å overtale meg til å bli med ham hjem. Sa at moren hans ikke klarer å komme seg ut av senga, og at Oksa ikke lager like god mat.» Tonen var ertende, men det glitrende ansiktet røpet ingenting da de onyx-fargede øynene hennes fant meg. Hun blunket. «Jeg svarte at jeg ikke er så flink til å lage mat, jeg heller.»

Jeg forventet at pappa skulle skjenne på Phoenix, gjete oss ut av teltet og dra hjem. Men i stedet fant han en stol og begynte å snakke med spåkvinna. «Kona mi skal snart ha tvillinger. Vi driver en gård, og Edith jobber for to voksne menn, men hun kommer til å ha hendene fulle med de nyfødte. Du er ikke tilfeldigvis på utkikk etter en forandring fra dette?» Pappa pekte på teltet.

«Forandring er en del av livet. Det er jeg alltid på utkikk etter.» Hun banket en lang, lilla negl mot de mørkerøde leppene. «Men min Jinx er ikke glad i forandring.»

Da Foxy fortalte pappa at mannen hennes jobbet i husdyrparken og med dyrskuet, lot han de små være igjen med meg og satte av gårde som et skudd. Jeg skjønnte ikke dette plutselige innfallet med å skaffe hjelp på gården. Men pappa var kjent for sine plutselige innfall, og det var ikke ukarakteristisk av ham å tilby folk gjestehuset på gården.

Snart kom han tilbake med en skeptisk fyr, det så jeg på de rynkede brynene. Jinx Deveraux var middels høy, men mager som en stang – stikk motsatt av sin blendende kone. Han glattet den tykke barten over leppene mens pappa prøvde å overbevise ham om gårdslivets fortreffeligheter.

«Bestefar og far jobba for andre. Jeg vil ikke la dronninga mi leve i undertrykkelse.» Jinx bøyde seg og plasserte et kyss på kinnet til Foxy, før han fortsatte med å avslå pappas tilbud om mat og losji i bytte mot en håndsrekning på gården.

«Men det kan da ikke være særlig stor frihet her.» Pappa spredte ut armene, og vi beskuet de blinkende lysene og tivoliets kaos. «Vil du ikke sette noen røtter med dronninga di? Du kan til og med få ditt eget hus og et stykke jord. Det var et guddommelig møte, dette her, min venn. Skjønner du ikke det?»

De diskuterte fram og tilbake helt til tivoliet stengte for kvelden.

Etter at ekteparet Deveraux hadde lovet å tenke på det, og pappa hadde forklart dem veien til gården, bøyde pappa hodet og ba om at Gud skulle lede Foxy og Jinx til oss. Da jeg løftet blikket, fikk jeg et glimt av et smil i munnvikene til Foxy. Det så ut som hun var enig, uten at hun satte ord på det. Tiden ville vise det.

Vi begynte å gå, men jeg spant rundt og spurte: «Hvor er du fra, fru Foxy?»

«New Orleans», svarte Foxy, og jeg visste at mamma ville elske svaret.

Jeg vinket og mista nesten en av de dustete flaskene. Så snudde jeg meg for å ta igjen familien. Det var litt kjølig på kjøreturen hjem, men jeg var altfor oppgira til å la det plage meg. Livet mitt var så rutinepreget at noe så vanlig som å møte noen nye, var helt ekstraordinært – ikke bare for meg, men for resten av Foster-klanen. Alle pludret i vei. Boss og jeg bøyde oss inn gjennom det åpne bakvinduet i pickupen for å snakke om det med de andre, hele veien til gården.

Så fort pappa stanset foran huset, presset jeg de brysomme flaskene inntil brystet og jogget rett opp for å fortelle mamma om Foxy og det stilige antrekket hennes. Flaskene klirret mot hverandre for hvert hastige skritt, og ringte en advarsel om min nært forestående ankomst. Jeg tenkte på alle detaljene jeg skulle dele med henne, og håpet jeg ikke ville glemme noe. Jeg visste hvor lett et øyeblikk kunne vikle seg sammen, og noen deler flytte på seg mens andre deler falmet som joggesko etterlatt for lenge i sola, helt til et minne bare var en tilslørt gjenspeiling av sannheten.

Jeg dundret inn gjennom døra for å dele dette minnet, men fikk i stedet et annet som jeg ville bruke år på å forvrengte, gjenskape og prøve å glemme. Armene mine ble slappe, glass knuste, væsken gjorde føttenes mine våte, og det sved i halsen på grunn av skriket som skingret gjennom meg.

En blå baby lå på senga og klynket halvkvalt.

Den andre babyen gråt lavt i mammas livløse armer.

Tusenfryden hadde visnet, innfiltret i det svette håret.

En karmosinrød stripe førte bort fra mammas urørlige kropp.

Kartet over Tennessee lå på gulvet, med blodflekker.

Jeg tok umiddelbart inn detaljene, men husket bare det vi skulle ha tenkt på før vi dro på tivoliet.

Vi skulle aldri latt henne være igjen helt alene. I andre etasje, med den eneste telefonen i huset nede på kjøkkenet, langt unna. Mitt siste minne om henne ville bli at jeg var nesevis og rakte tunge ...

«Stump! Stump, hent hjelp!» hylte jeg og prøvde å løfte foten for å gå bort til den blå babyen.

«Velsigne deg.»

«Vi ber for dere, lille venn.»

«First Methodist kommer med kveldsmat om en liten stund.»

«Si ifra hvis dere trenger noe, vennen.»

Hver keitete halvklem kom med en kondolanse fra menneskene som passerte der jeg satt på bakerste benk, stivere enn trebenken, uten å svare eller gjengjelde klemmen. Jeg klarte ikke. Å komme hjem til en død mamma hadde stjålet stemmen min, hjertet mitt, håpet mitt –

«Vil du ikke gå ut til familien din, vennen?» hvisket Morty Lawson mildt. Han ledet begravelsen, prøvde vel å sørge for at alt gikk smertefritt for seg. Pappa hadde gått foran søsknene mine ut bak kista og kistebærerne noen sekunder tidligere uten å merke at jeg manglet. Fire dager var gått siden mammas bortgang, og han hadde vært en søvn-gjenger siden da. Det hadde vi vært alle sammen, i ulik grad.

Jeg ristet på hodet og senket blikket, stirret på de blanke skoene. Den pertentlige mannen la armene rundt meg og trykket ansiktet mitt mot den kjølige silkeskjorta si. Jeg hadde lyst til å kjenne på det luksuriøse stoffet med håndflatene, men holdt hendene i fanget med nevene knyttet.

Morty klappet meg på skulderen før han slapp taket og forsvant ut med de andre. Et par stykker til prøvde å møte meg i sorgen, men jeg ville ikke dele den med noen andre enn mamma, så jeg holdt hodet bøyd og lot det lange håret mitt danne et skjold rundt ansiktet.

Den dempede småpratningen var begynt å stilne utenfor da det kremtet i en hals foran meg. Gjennom en liten sprekke i hårforhenget mitt så jeg at han sto med det ene kneet hvilende på benken mens han lente seg

mot meg. Jeg senket hodet enda mer, i et håp om at han ville ta hintet.

Han kremtet igjen. «Det er Vance Cumberland.»

Jeg svelget før jeg mumlet: «Ok.» Ordet stakk i halsen på meg.

Siden jeg ikke ga ham noe mer, fortsatte han. «Og du er Austin?»

Selv om han ba meg om en bekreftelse, gjentok jeg bare et skrapende «ok».

Bak meg klemte en streng hånd skulderen min. Ingenting mer fulgte, ikke engang noen trøstende ord, før personen trampet vekk. Så kom det en velkjent lyd fra utenfor døra. En jeg hadde begynt å forvente de siste par årene.

Vance gispet. «Den gamle dama spytta nettopp på kirketrappa!»

«Ja.» Jeg bekreftet det jeg allerede visste.

«Ja? Men hvorfor?»

Jeg sukket og holdt hodet fortsatt bøyd, men la hårforhenget bak ørene. «Det er frøken Wise. Det er i orden.»

Han hadde nok lyst til å spørre mer om frøken Wise og den underlige oppførselen hennes, så jeg var takknemlig da han ikke gjorde det. Jeg hadde ingen krefter eller noe ønske om å forklare den kvinnen, spesielt siden jeg ikke forsto henne selv.

Kapellet var nå helt tomt, bortsett fra oss to. Stillheten var søtere enn kakene og paiene som fylte bordene og alle andre ledige flater på baksiden av huset. De tre foregående nettene hadde jeg brukt på å ta meg av de nyfødte mens alle de andre søsknene kamperte på rommet mitt på jakt etter litt fattig trøst. Derfor hadde jeg fått svært lite søvn. Det virket som om det alltid var noen som gråt og trengte å holdes. Eller som var tørst og trengte et glass vann. Eller som var sulten og trengte litt mat.

Pappa hadde stemplet ut så snart Morty kjørte bort fra huset den kvelden, med mamma baki begravelsesbilen. Og han var ennå ikke kommet tilbake. Uten besteforeldre var jeg overlatt til meg selv. Pappas foreldre hadde gått bort med bare noen måneders mellomrom da jeg gikk i barnehagen, og mamma møtte aldri sine fordi hun vokste opp i et barnehjem.

Noen venner av mamma hadde kommet fra Nebraska for å vise henne den siste ære, og hadde meldt seg frivillig til å passe de nyfødte under begravelsen, og planen min var å sitte her alene så lenge jeg kunne

komme unna med det. Vance gjorde ingen tegn til å gå, så vinduet for alenetid ble stadig mindre.

«Hør her, Austin ...» Den varme hånden hans trykket kneet mitt kjapt før den trakk seg tilbake til den andre siden av benken. «Jeg ... jeg håper jeg aldri får oppleve hvordan du har det akkurat nå.»

Jeg hadde forventet nok en gjennomtygd kondolansefrase, så de ærlige ordene fikk meg til å løfte blikket mot ham. De grønne øynene hans var som en gresseng på en sommerdag; de så ikke *på* meg, men *inn i* meg, tok en del av den smerten jeg slet med å bære alene.

«Vance, gutten min, vi må nesten dra nå.» Stemmen til moren hans kom bakfra. Den ødela det fine øyeblikket og fikk meg til å senke hodet på ny.

«Ja, mor.» Benken knirket idet Vance reiste seg og gikk.

Det var siste gang vi utvekslet noen ord på mange år. Det var bare en håndfull ord, men de trøstet meg da jeg følte meg trøstesløs.

Jeg lærte noen tunge lekser den grusomme høsten. En av dem var at en person kunne være død selv med puls. Stanken fra soverommet til foreldrene mine var bevis. Jeg hadde holdt meg unna ham i en uke etter begravelsen, men i dag hadde jeg ikke annet valg enn å få slutt på det.

Etter å ha sendt alle av gårde til skolen stålsatte jeg meg, skjøv opp døra og kastet nesten opp. Rommet både så ut og luktet som et åsted. Ram kroppslukt; bilderammer omkalfatret som dominobrikker, et par lå utover gulvet, knust; klær strødd overalt; en slapp kropp på senga.

Jeg hastet bort til vinduet og trakk det opp for å slippe inn frisk luft og forhåpentligvis skyve ut litt av den innestengte atmosfæren. Magen vred seg da jeg fikk øye på det blodige sengetøyet i en krøll i hjørnet. Jeg snudde ryggen til det og vendte meg mot senga og den urørlige kjempen. Han hadde fortsatt på dressen fra begravelsen. Skolissene var løse, men skoene satt fremdeles på føttene. Den ene armen lå over ansiktet hans.

«Hvordan har du orket å ha på deg disse så lenge?» Jeg trakk av ham skoene, og den nye stanken som steg opp fikk meg til å brette meg. Jeg slengte dem tvers gjennom rommet, før jeg kom på at bråket kunne

vekke babyene som sov nede i gangen. Jeg stivnet, spisset ører og holdt pusten. Det var fremdeles stille i huset, takk og lov.

«Du må stå opp, pappa.» Jeg fikk ingen reaksjon, så jeg ristet på beinet hans. Til slutt rørte han litt på seg. «Vær så snill, pappa. Jeg trenger at du står opp. Vi er snart tomme for morsmelkerstatning og bleier.»

Ingen reaksjon.

Uansett hvor mye jeg tryglet, fikk jeg ingen respons, så til slutt ble jeg skikkelig sint. Jeg marsjerte ut på badet og hentet et glass vann. Da jeg kom tilbake, tømte jeg det over det fettete håret. Han reagerte knapt. Vred ikke engang på hodet for å sno seg unna vannet. Jeg ville ha foretrukket at han spratt opp og rasket i meg.

Da jeg svelget tårene, gikk nok en tøff sannhet opp for meg: Mamma var ikke der for å beskytte oss fra pappas mørke perioder lenger. Et vanskelig spørsmål fulgte den tøffe sannheten: Kunne jeg klare å gå inn i rollen hennes og beskytte søsknene mine?

Det som foregikk med pappa var noe langt verre enn vanlig sorg, men jeg var for ung til å skjønne nøyaktig hva det var. Uten mamma som skjold, opplevde jeg fullt og helt skyggene fra pappas nærvær for første gang. Det var et dystert sted, vanskelig å forstå.

Men mamma hadde aldri latt ham gjemme seg så lenge, så jeg visste at jeg ikke bare kunne gå min vei og la ham fortsette å råtne på dette rommet.

Tiden nærmet seg for neste mating av de nyfødte, og jeg begynte å få panikk. Frykten krabbet oppover nakken og strammet skuldrene da jeg behandlet faren min på en måte jeg aldri hadde gjort før. Pappa var ikke noen slem fyr, men jeg kjente ikke den hule mannen som lå urørlig på senga. Jeg hadde ikke noe annet valg enn å presse på og ta de eventuelle konsekvensene.

Jeg snakket hardt, hviske-ropte: «Du må slutte å oppføre deg som en baby!» Da det ikke funka, prøvde jeg enda hardere kost: «Du burde skamme deg. Mamma ville vært så skuffet over deg, over at du gjør dette mot barna dine.» Tårene sved i øynene, men jeg nektet å la dem trille. «Så ta deg sammen, og få den ubrukelige kroppen din opp av denne senga.»

Jeg halte og dro i den slappe skikkelsen, og klarte til slutt å få ham

opp og inn på badet. «Og du stinker. Skikkelig, skikkelig ille. Som den gangen Boss ble sprayet av det stinkdyret og fikk den lyse ideen at gjøre ma i grisebingen ville få bort stanken ...» Jeg gryntet mens jeg manøvrerte ham bort til den lukkede toalettskålen. Den store skikkelsen hang på en så nedslått måte at medlidenhet prikket sinnet mitt på skulderen, men jeg holdt fast på raseriet for å komme meg videre. Medlidenhet ville bare skyve meg inn i skyggen hans, og det ville ikke hjelpe noen av oss. «Jepp. Nei. Du stinker verre enn det. Så jeg forventer at du bruker opp hele såpa.» Jeg pekte mot dusjen etter at jeg hadde skrudd på det varme vannet, før jeg trampet ut. Jeg hadde lyst til å smelle med døra for å understreke poenget, men husket på babyene akkurat tidsnok til å ta meg i det.

Mens han dusjet, tok jeg av det stinkende sengetøyet på senga pluss det stive, blodige i hjørnet. Etter å ha lagt det stinkende i vaskemaskinen og kastet det blodige, fant jeg fram noen rene klær til pappa og la dem rett innenfor baderomsdøra og ventet på at han skulle kle på seg. Jeg ble stående og gi ham instruksjoner om å pusse tennene som om han aldri hadde gjort disse små, nødvendige tingene før. Jeg begynte faktisk å lure da jeg måtte åpne tannkremtuben og klemme ut tannkrem til ham.

Da jeg hadde fått pappa foran spisebordet og tvangsforet ham med havregryn, kjente jeg utmattelsen komme, men den myke gråten fra rommet mitt fortalte meg at det ikke var tid til å være utslitt. Jeg stirret inn i pappas hule, blodskutte øyne som ikke viste tegn til å registrere de nyfødtes gråt, og kjente magen vrenses på ny av nok en tøff sannhet:

Jeg var blitt mor lenge før jeg var blitt kvinne.

Jeg tenkte plutselig på mammas spådom kvelden før hun døde, og da visste jeg med sikkerhet at hun ikke var noen spåkvinne. Hun hadde sagt at jeg skulle få tre barn, men aldri i livet om det ville skje. Jeg hadde allerede sju å ta meg av, og et av dem var en voksen mann.